

RELIGIOSA

LA QUESTIÓ NACIONAL CATALANA

Els secretaris diocesans "Justícia i Pau" de Barcelona, Girona i Tarragona s'han referit sovint, juntament amb el reconeixement i la defensa efectius dels drets individuals i la radical transformació d'una organització socio-econòmica injusta, a la qüestió que, amb les precedents, constitueix el trio dels grans problemes que ha de plantejar i resoldre la nostra societat: la qüestió nacional.

Com tants Estats, l'espanyol s'ha format per pobles diversos que en el curs de la història s'han desenvolupat en graus diferents. Però, per causes ben conegudes, l'harmonia veritable entre diversitat i unitat no ha estat aconseguida en una història abundosa en opressions i discriminacions. És sabuda la lluita de les diverses nacionalitats, i de la de Catalunya particularment, la consideració de la qual mou primordialment aquesta declaració, per atènyer un reconeixement just dels seus drets legítims. Només cal recordar que Catalunya, des de la Guerra de Successió, ha vist només reconeguda d'alguna manera la seva personalitat durant els pocs anys de vigència de l'Estatut d'Autonomia; els seus drets han estat negats d'una manera llarga, sistemàtica i dolorosa, i aquesta opressió ha culminat durant els decennis darrers, en els quals fins i tot ha arribat, amb intensitat decreixent, a un dret tan bàsic com és la més elemental expressió pública en la llengua catalana, com també ha succeït en l'àmbit tan peculiarment pròxim dels altres Països Catalans. És objectiu assenyalar que en les opressions i discriminacions han col·laborat homes i sectors de l'Església, encara que també és objectiu recordar que amplis sectors de l'Església de Catalunya han sabut mantenir-se en una fidelitat in-

negable i activa als drets de la nostra terra, molt especialment als drets de llengua i de cultura.

En els darrers temps es fa evident, dins un marc de permissivitat més gran, una àmplia afirmació catalana que, dins les seves diversitats, generalment reivindica alhora el reconeixement real i efectiu de la personalitat pròpia i una convivència solidària amb els altres pobles de l'Estat espanyol que rarament ha estat compresa en el poder central, que ha qualificat aquestes aspiracions de separatisme. D'altra banda, l'existència a Catalunya, juntament amb la població d'origen català, d'una població immigrada molt nombrosa, planteja diverses qüestions per atènyer una comunitat justa: per part dels primers, el rebuig de qualsevol discriminació, especialment d'arrel econòmica, que mantingués els vinguts d'altres terres en la condició de mà d'obra barata i menyspreada, i, per part dels segons, el deure d'acceptar veritablement i activa els drets de la terra on viuen i treballen, col·laborant en la seva defensa i promoció.

DOCUMENTS D'ESGLÉSIA. Num. 221

Selecciona: Miquel Moncadas i Jovanet.

